

UN PACTE AMB SENY

Buenos días señores pasajeros. El comandante y todos nosotros les damos las gracias por elegir este vuelo del puente aéreo con destino al aeropuerto Barajas-Madrid. Nos complace dar una bienvenida especial a quienes se unen a nuestros vuelo procedentes de otra línea aérea. La duración estimada del vuelo será de una hora y veinte minutos... No va parar més estona l'orella, aquella cantarella ja la coneixia de molts anys d'agafar setmana darrera setmana aquell vol. Era avorrida i l'hostessa tampoc li estava posant massa entusiasme en recitar-la.

Va fer un sospir mentre mirava de reüll al seu veí de seient, era un home gros i alt, exageradament corpulent. Potser no em deixarà dormir, va pensar, sembla que hagi de sortir-se'n de lloc. Sort que m'ha tocat passadís i podré estirar les cames, es va dir a si mateixa. Empeny prudentment l'espatlla del company de viatge per conquerir part del recolze braços. S'acomoda. Torna a sospirar i tanca lleument els ulls.

Necessita dormir, vol entrar a la reunió ben espavilada i sobretot, relaxada. Probablement serà l'última que mantindrà amb el seu client, bé amb el client de l'empresa que representava i que li pagava el jornal, que, per cert, era prou bo i n'estava molt orgullosa de ser enginyera.. Es planteja la trobada com un tot o res, com un blanc o un negre, de caixa o faixa. Estava disposada a tot, a perdre el client i, si era el cas, també la feina..

Asseguts al voltant d'una enorme taula ovalada, el científic la convida a prendre un cafè, li comenta que ell és molt cafeter que es va acostumar els anys que va estar treballant als Estats Units, *...aquellos orinales llenos de agua sucia* – diu rient. Ella accepta tornant-li la rialleta, l'ajudarà a mantenir la calma i li permetrà dissimular els nervis que la mengem per dins remenant la cullereta per dissoldre el sucre.

-Bueno, ¿cómo vamos? ¿hemos avanzado?- li diu amb veu amable i fins i tot afectuosa.

No es pot negar que l'home és elegant en el tracte i molt educat. No diu una paraula més alta que altra.

-No hemos avanzado nada, no estamos trabajando bien- el tuteja i aprofita per comprometre'l, amb la veu un pèl tremolosa-, así no se puede afrontar este proyecto. Aún no sé que es lo que tenemos que hacer, ni lo que tú necesitas- es nota indecisa, poc segura.

El mira fixament, ell amb cara de sorpresa no sap ben bé on vol anar a parar aquella dona. Insisteix, percep la desorientació del seu interlocutor. Es veu crescuda davant el silenci de l'admirat investigador. Li sap greu, és molt bon home. Ataca. Alça el to.

-Tú me hablas de moléculas y yo te pregunto cuantos metros lineales de poyata necesitas. Tú me hablas de lo bonito que es lo que ves en el microscopio electrónico y yo quiero saber cuántas cabinas de flujo laminar necesitas. Tú me hablas de tus ratones y del animalario 'specific patogen free' y yo te digo que sí, que estarán así de bien, pero te pregunto cuántos necesitas. Tú me hablas de lo bien que te lo pasas con tu investigación básica y con tu investigación aplicada y a mi no me escuchas, no sé que solución arquitectónica ni que ingeniería de detalle he de desarrollar para que de una maldita vez podamos empezar a construir tu maldito centro de investigación. ¿Me entiendes?. ¿Sabes que te digo?. Pide que me releven... o mejor, búscate otra empresa que te resuelva el problema que tienes.

Se'n penedeix d'haver-se atrevit a tutejar-lo. El silenci es pot tallar amb un ganivet. A ella l'aclapara un fort sentiment de penediment. És conscient de la mordacitat, aspresa i poc tacte amb que ha interpel·lat a aquell home, un home que és reconegut i a la vegada envejat pels seus col·legues de recerca arreu del món.

-Disculpa... disculpe... discúlpeme...- fa el gest d'aixecar-se, recollir els estris i marxar.

Nota que els ulls se li humitegen.

-Espera, espera...

La reunió continuà sense eixides de to, ella es sent avergonyida. Enfront, un bon jan seriós, s'esplaia pensatiu amb veu cautelosa, sense baixar la mirada.

Tenia davant al científic pioner en la identificació de l'oncogen humà, tranquil, serè, impertorbable.

Ella l'escoltava amb molta atenció i una certa tranquil·litat, poc a poc, l'estava envaint. El cafè estava intacte, fred.

Señores pasajeros, bienvenidos al aeropuerto del Prat-Barcelona. Por favor, permanezcan sentados, y con el cinturón de seguridad abrochado hasta que el avión haya parado completamente los motores y la señal luminosa de cinturones se apague... Ho va sentir com un rumor molt llunyà, estava endormiscada, ulls clucs; ...si desean cualquier información, por favor diríjense al personal de tierra en el aeropuerto; muy gustosamente les atenderán. Muchas gracias y buenas noches. De cop i volta, en escoltar aquest darrer missatge, fa un bot agafant alè. Ha fet una bona becaina. Es troba bé, feliç, reposada, assossegada. És molt tard, nit fosca, no hi ha lluna, però ella il·lumina el seu pensament, la seva ànima està pletòrica de satisfacció. Té pressa per arribar a l'oficina i revisar documents. Demà es llevarà d'hora, vol posar en ordre els papers i reorganitzar a l'equip per donar-li l'impuls definitiu al projecte.

Li venen al cap les últimes paraules que es van intercanviar abans d'acomiar-se,

-Yo puedo... puedo documentarme sobre la biología molecular, la genómica i si hace falta, sobre los ratones modificados genéticamente, lo que sea, y tú, a cambio, te informas del significado de metro cuadrado, kilovatio..., la frigoría y sobre todo, no lo olvides, preparara un programa de necesidades bien definido. ¿Sí?

- Eso está hecho. Claro que sí. Cuenta con ello - La mira amb un somriure de complicitat, li agafa la mà amb força... *te espero el lunes*, li diu.

CAMETA